

lagt, og i Bemærkningerne til Lovforslaget vil man ogsaa fra Paragraf til Paragraf se, at Betænkningen er lagt til Grund for Formuleringen. Ved Gennemgang af Lovforslaget har jeg da ogsaa kun fundet et enkelt Ord og et enkelt Tal, som jeg ikke finder i den nøjeste Overensstemmelse med Kommissionsbetænkningen, og paa disse to Punkter er der endda ingen Tvivl om, at det er Formuleringsdivergenser og ikke Uoverensstemmelse i Meningen, hvorom der er Tale.

Dette Lovforslag er bestemt til at danne Rammen om en Postordning, der kommer til paa flere Punkter at betegne en principiel Ændring fra, hvad der nu finder Sted. Men et Lovforslags Ordlyd, den være nok saa smuk, er kun en Tryksag, naar man læser Lovforslaget for sig selv, og en Klang, naar man læser det op for andre. Det, der er det afgørende, er Livet bagved Ordene, det Liv, for hvilket Lovforslaget skal være det samlede Udtryk. I den Henseende vil jeg gerne have Lov til at sige til ærede Kolleger her i Salen — og jeg tror at være sikker paa ikke at blive modsagt af noget Medlem af Kommissionen —, at naar den principielle Omsvingning i Poststyrelsen, som her foreslaas, er vedtaget af Rigsdagen, vil den blive gennemført efter sin Aand og sin Mening af de Embedsmænd, som skal have at gennemføre den. Derom har Kommissionens Medlemmer kunnet overbevise sig dels ved, at de, der i Øjeblikket har den øverste Ledelse og Melleminstansledelsen, har siddet i Kommissionen og arbejdet sammen med os, og dels ved, at ogsaa adskillige af de Embedsmænd, som kommer med i den praktiske Gennemførelse af den nye Postordning, har siddet i Kommissionen.

Ved et Samarbejde i en Kommission mellem Rigsdagsmænd og Administrationens Repræsentanter er der ogsaa der være Begyndelsesvanskeligheder. Det følger med de parlamentariske Vilkaar, at Rigsdagsmændene nu og da volder Administrationen en ubehagelig halv Time. Naar man med sin parlamentariske Pligt til Kritik slaar til Hesten, den ansvarlige Minister, og mener Husaren, hans Administration, føles det af Administrationen. Paa den anden Side kan ogsaa Administrationen volde Rigsdagsmændene Kvaler, og det indskrænker sig saa i Regelen ikke til halve Timer, nemlig naar de politiske Linier brydes mod den administrative Modstand. Alt sligt bevirker, at naar Rigsdagsmændene og Administrationens Repræsentanter i høje Stillinger skal begynde et Samarbejde i en Kommission,

maa en Art af Tillid først vækkes og bagefter underbygges, og det har ogsaa — det vil den højtærede Formand for Kommissionen (Klaus Berntsen) bekræfte — ved første Behandling af Kommissoriets forskellige Afdelinger kunnet mærkes. Men den Dag, da Betænkningen blev enstemmigt underskrevet, betød det ikke blot, at nu var man enedes om en Formulering, en Klang, det betød, at der ikke hos nogen af de tilstedeværende var Tvivl om, at nu vilde Postmestrene paa ny blive Hjørnestenene i det danske Postvæsen, nu vilde Melleminstanserne faa deres Ansvar og deres Beslutningsmyndighed, ligesom Postmestrene faar deres, og nu vilde den øverste Styrelse blive det, den skal være, nemlig en samlet Ledelse, der ikke gør andres Arbejde om igen, efter at det er gjort een eller maaske flere Gange i Forvejen, eller giver blot formelle Bekræftelser paa Afgørelser, der i Virkeligheden er faldet i Forvejen. Det er det vigtige og det afgørende ved Kommissionens Arbejde.

Men her ønsker jeg at indskyde en Bemærkning om et Ord, som der er blevet drevet meget syndigt Halvøj med paa Grund af Misforstaaelser, og det er Ordet „Decentralisation“. Der er virkelig Mennesker, der mener, at Decentralisation i en Virksomheds Bestyrelse er et Maal i og for sig. Det er det ikke, det er et Middel ved Siden af andre Midler og undertiden et Middel, som ikke passer til Formaålet. Thi Formaålet med Administrationen er at faa den enkel, Forenkling af en Administration er Formaålet, og for saa vidt Decentralisation er et godt Middel dertil, er Decentralisation godt. Den størst mulige Enkelhed i Administrationen vil sige, at intet Arbejde gøres flere Gange, og at det hele baade af Hensyn til Publikum og til de ansatte er saa frit for Formalitet og Papir, som Sikkerheden og Ensartetheden tillader det. Det er Maalet. Og denne Kommissionsbetænkning viser paa en meget eklatant Maade, at i visse Tilfælde er den videst drevne „Centralisation“ det bedste Middel hertil. Den Afregning med Postanvisninger og Postopkrævninger, som vi i Kommissionen efterhaanden fik megen Øvelse i at kalde for P. A. og P. O., denne Kontrol er i Øjeblikket decentraliseret i saa vidt Omfang, som overhovedet er tænkeligt, idet hvert enkelt Kontor for sig afregner med samtlige andre Kontorer i Landet. Og det, som Kommissionen foreslaar, er netop den mest vidtdrevne Centralisation, som kan tænkes, idet den foreslaar samlet alt det, der hidtil har været ved de enkelte Posthuse til Tidsspilde, til Arbejdsspilde, til Menneskespilde og til Pengespilde,